

Chambre des Représentants

SESSION 1957-1958.

6 MARS 1958.

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 26 juillet 1952
limitant les fermages.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE L'AGRICULTURE (1)

PAR M. BACCUS.

MESDAMES, MESSIEURS,

La proposition de loi introduite le 26 mars 1957 par M. Chalmet a pour but de rendre plus efficace l'application de la loi du 26 juillet 1952, limitant les fermages, par le renforcement de la sanction civile, déjà inscrite dans la loi (action du preneur en restitution de sommes perçues en violation des dispositions de la loi) et par l'instauration de sanctions pénales (peines de police). La discussion de la proposition en Commission a fait surgir la question de la location des biens ruraux par les administrations et établissements publics, qui est en rapport direct avec l'objectif que la proposition tend à réaliser : le respect de la loi du 26 juillet 1952.

* * *

(1) Composition de la Commission :

Président : M. Philippart.

A. — Membres : MM. Bruynincx, De Nolf, Dewulf, Discry, Dupont, Héger, Jacques (Mathieu), Loos, Strel, Van den Eynde, Van Royen. — Baccus, Chalmet, Cugnon, De Groote, Diriken, Feyaerts, Massart, Peiffer, Rongvaux, Van Winghe. — Longeval, Masquelier.

B. — Membres suppléants : MM. Dehandschutter, Gaspar, Gillès de Pélichy, Mertens, Moriau, Vanden Berghe. — Bonjean, Cudell, Deltenre, Dieudonné, Van Trimpont. — Lahaye.

Voir :

690 (1956-1957) :

— N° 1 : Proposition de loi.

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1957-1958.

6 MAART 1958.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet van 26 juli 1952
tot beperking van de pachtprijzen.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE LANDBOUW (1), UITGEBRACHT
DOOR DE HEER BACCUS.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Het wetsvoorstel dat de heer Chalmet op 26 maart 1957 heeft ingediend, is er op gericht de wet van 26 juli 1952 tot beperking van de pachtprijzen doeltreffender te maken door verscherping van de reeds in de wet opgenomen burgerlijke sanctie (vordering van de pachter tot teruggeave van de bedragen geïnd in strijd met de bepalingen van de wet), en door invoering van strafbepalingen (politiestraffen). Bij de behandeling van het voorstel in de Commissie werd de kwestie ter sprake gebracht van het verhuren van landeigendommen door openbare besturen of instellingen, die direct verband houdt met het door het voorstel nastreefde doel : de naleving van de wet van 26 juli 1952.

* * *

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Philippart.

A. — Leden : de heren Bruynincx, De Nolf, Dewulf, Discry, Dupont, Héger, Jacques (Mathieu), Loos, Strel, Van den Eynde, Van Royen. — Baccus, Chalmet, Cugnon, De Groote, Diriken, Feyaerts, Massart, Peiffer, Rongvaux, Van Winghe. — Longeval, Masquelier.

B. — Plaatsvervangende leden : de heren Dehandschutter, Gaspar, Gillès de Pélichy, Mertens, Moriau, Vanden Berghe. — Bonjean, Cudell, Deltenre, Dieudonné, Van Trimpont. — Lahaye.

Zie :

690 (1956-1957) :

— N° 1 : Wetsvoorstel.

I. — Sanction civile.

L'auteur de la proposition propose la suppression du dernier alinéa de l'article 3 de la loi du 26 juillet 1952 et l'inscription d'une disposition nouvelle, libellée comme suit : « Le juge peut ordonner la restitution des sommes perçues en opposition avec les dispositions de la présente loi depuis son entrée en vigueur ».

Un commissaire, en se référant aux statistiques qui démontrent que les dispositions de la loi sont très souvent transgessées et reconnaissant qu'il faut renforcer les sanctions pour en assurer l'application, déclare que la disposition proposée est, selon lui, trop sévère. Elle pourrait aboutir à une restitution de sommes perçues en trop pendant de nombreuses années, 30 ans même. Il estime qu'il faut limiter cette période. Le Ministre propose alors le texte suivant :

Article premier.

L'alinéa 3 de l'article 3 de la loi du 26 juillet 1952 est remplacé par les dispositions suivantes :

« Dans la mesure où ils dépassent le coefficient 2,5 prévu à l'article 1er, les fermages doivent être restitués au preneur, à sa demande. Cette restitution ne s'applique, toutefois, qu'aux sommes payées au cours des neuf années qui précèdent la demande, à l'exclusion de celles qui ont été payées avant le 1er janvier 1957. L'action du preneur en répétition de ces sommes se prescrit après un an à compter du jour où il aura quitté le bien loué ».

Le Ministre fait remarquer qu'en vertu de la loi du 26 juillet 1952, le preneur ne bénéficie de l'action en répétition des sommes perçues en violation de la loi que pendant un an à compter du jour du paiement. Tant qu'il occupe le bien loué, il lui est pratiquement interdit de faire usage de ce droit. Il paraît, dès lors, équitable de lui permettre d'intenter cette action au moment où il sera libéré des liens du bail, c'est-à-dire lorsqu'il aura quitté les lieux loués.

Il paraît, d'autre part, injuste de limiter l'obligation de restitution du trop perçu au dernier fermage, comme le prévoit la loi actuellement en vigueur. Cette obligation doit logiquement s'étendre sur une période de bail normal, c'est-à-dire, neuf ans.

Toutefois, pour éviter l'application rétroactive de cette nouvelle disposition, il est prévu qu'en aucun cas, la restitution ne s'appliquera aux sommes payées avant le 1er janvier 1957.

L'auteur de la proposition demande la suppression du chiffre 2,5, qui figure dans le texte présenté par le Ministre. En effet, fait-il remarquer, il n'y a pas que ce coefficient de 2,5, qui figure à l'article premier. Le premier alinéa de cet article stipule que : « Le fermage d'un bien rural ne peut être porté, contre la volonté des parties, à plus de deux fois le fermage de 1939 ». Or, il craint que par l'insertion du coefficient 2,5 à l'article 3, on vide le premier alinéa de l'article premier de son contenu et fasse admettre comme fermage minimum absolu 2,5 celui de 1939.

Un commissaire fait état de la jurisprudence en la matière, qui semble être constante. Celle-ci admet qu'il y a accord présumé entre les parties et partant que l'alinéa 2 de l'article premier est applicable dès qu'un paiement a été effectué.

Il n'y a que le paiement sous réserve, le preneur ignorant le montant exact du fermage de 1939, qui pourrait faire

I. — Burgerlijke sanctie.

De indiener van het voorstel stelt voor het laatste lid van artikel 3 der wet van 26 juli weg te laten, en een nieuwe bepaling in te voegen, die als volgt luidt : « De rechter kan de teruggave bevelen van de in strijd met de bepalingen van deze wet sedert haar inwerkingtreding geïnde bedragen ».

Een Commissielid toont aan de hand van statieken aan dat de bepalingen van de wet zeer vaak worden overtreden, en geeft toe dat de sancties moeten worden verscherpt om de wet te doen toepassen; maar toch vindt hij de voorgestelde bepaling te streng. Zij kan ten gevolge hebben dat te veel geïnde bedragen moeten worden teruggegeven voor een lange periode, tot 30 jaar zelfs. Hierop stelt de Minister de volgende tekst voor :

Eerste artikel.

Lid 3 van artikel 3 van de wet van 26 juli 1952 tot beperking van de pachtprijzen wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« Voor zover zij de bij artikel 1 bepaalde coëfficiënt 2,5 overschrijden, moeten de pachtprijzen, op zijn verzoek, aan de pachter worden terugbetaald. Deze teruggave is evenwel slechts van toepassing op de geldsommen betaald in de loop van de negen jaren die aan het verzoek voorafgaan, met uitsluiting van deze betaald vóór 1 januari 1957. De eis van de pachter tot teruggave van deze geldsommen verjaart na een jaar te rekenen van de dag waarop hij het gehuurde goed heeft verlaten. »

De Minister merkt op dat de pachter, krachtens de wet van 26 juli 1952, de vordering tot teruggave van in strijd met de wet geïnde bedragen slechts kan instellen gedurende één jaar, te rekenen van de dag der betaling. Zolang hij het gepachte goed bezet, is het hem praktisch verboden van dit recht gebruik te maken. Bijgevolg lijkt het billijk hem toe te staan deze vordering in te stellen op het ogenblik dat hij niet langer door de pachtvereenkomst is gebonden, m. a. w. wanneer hij het gepachte goed heeft verlaten.

Overigens schijnt het onrechtvaardig te zijn, de verplichting tot teruggave van het te veel geïnde te beperken tot de laatste pacht, zoals in de thans geldende wet is bepaald. Deze verplichting moet logisch slaan op een normale pachttijd, d. w. z. negen jaar.

Om evenwel te voorkomen dat deze bepaling met terugwerkende kracht wordt toegepast, is verder bepaald dat in geen geval de teruggave kan worden geëist van geldsommen betaald vóór 1 januari 1957.

De indiener van het voorstel vraagt het cijfer 2,5, dat voorkomt in de tekst van de Minister weg te laten. Er is immers, zo betoogt hij, niet alleen de coëfficiënt 2,5 die in het eerste artikel voorkomt. In het eerste lid van dit artikel wordt bepaald : « De pachtprijs van een landeigendom kan, tegen de wil van één der partijen, niet worden gebracht op meer dan tweemaal de pachtprijs van 1939 ». Nu vrees spreker dat het eerste lid van het eerste artikel, door de inlassing van coëfficient 2,5 in artikel 3, wordt uitgehouden en dat de pachtprijs van $1939 \times 2,5$ als volstrekt minimum zal worden aangenomen.

Een lid wijst op de rechtspraak ter zake, die constant schijnt te zijn. Deze gaat uit van de onderstelling dat er een overeenkomst onder partijen is, en dat bijgevolg lid 2 van het eerste artikel toepasselijk is zodra een betaling is geschied.

Alleen de betaling onder voorbehoud, wanneer de pachter het juiste bedrag van de pachtprijs niet kent,

évanouir cette présomption. Hormis ce cas, le juge admettra toujours comme taux minimum le taux de 2,5. La spécification du coefficient semble, toutefois, utile au membre, pour éviter toute discussion. Un autre commissaire soulève le cas, fort rare sans doute mais possible, d'un fermage dépassant deux fois celui de 1939, mais ne le dépassant pas deux fois et demie. Dans ce cas, le taux sur lequel porte l'accord des parties est inférieur à 2,5. Il serait donc plus sage, conclut-il, de se référer simplement aux dispositions de l'article premier. La Commission en décide ainsi. La nouvelle disposition rétroagit jusqu'au 1er janvier 1957. Cette rétroactivité est pleinement justifiée par le fait qu'en vertu de l'actuel alinéa 3 de l'article 3, qui sera remplacé par le texte à l'examen, l'action du preneur se prescrit après un an à compter du jour du paiement.

Le texte proposé par le Gouvernement, tel qu'il a été amendé par la Commission, est adopté à l'unanimité.

* * *

II. — Sanction pénale.

L'auteur de la proposition propose le texte suivant : « Quiconque, soit pour lui-même, soit pour un tiers, demande ou reçoit un prix supérieur au taux légal, sera puni d'un emprisonnement de 1 à 7 jours et d'une amende de 1 à 25 francs, ou d'une de ces peines seulement.

Les actions pénales ou civiles fondées sur les dispositions de la présente loi se prescrivent après un an à compter de la dernière échéance du bail des biens loués ».

Plusieurs commissaires se sont opposés à l'adoption de ce texte. Leur opposition portait sur la nature des peines, sur la qualité des personnes qui pourraient les encourrir et sur le délai de prescription. Le texte de la loi sur les fermages voté par la Chambre au premier tour et qui a été amendé par le Sénat, édictait des peines correctionnelles. Le Sénat les a supprimées.

L'auteur de la proposition veut édicter des peines de police. Un commissaire met les conséquences en évidence qui résulteraient de ce changement de politique pénale. À l'encontre de ce qui se fait en matière de contravention, le tribunal correctionnel, quand il s'agit d'un délit à un droit d'appréciation, examine s'il y a dol et peut tenir compte des circonstances atténuantes.

D'autre part, fait remarquer le même commissaire, cette disposition pénale atteindrait une série de personnes qui ne font qu'exécuter des décisions, qu'ils n'ont pas prises eux-mêmes et dont ils ne portent pas la responsabilité. Il pense notamment aux receveurs communaux, aux receveurs des commissions d'assistance publique, aux notaires et aux régisseurs chargés de faire rentrer des fermages et qui seraient punissables en vertu du texte proposé. L'attention de la Commission a été attirée sur les délais très étendus après lesquels des condamnations pourraient encore être encourries pour les dépassements parfois minimes du taux légal des fermages. Ceci est en contradiction flagrante avec le délai de prescription de 6 mois prévu en droit pénal en matière de contraventions.

Certains commissaires estiment que la nouvelle sanction civile est suffisamment grave et incitera plus les propriétaires au respect de la loi que la menace de peines de police dont l'importance est nettement disproportionnée à cette nouvelle sanction civile. Ils sont d'avis d'ailleurs qu'il faut éviter de sanctionner des lois à caractère civil par des peines pénales.

kan dit vermoeden van overeenkomst wegnemen. Buiten dit geval, zal de rechter steeds de coëfficiënt 2,5 als minimum aanvaarden. Spreeker acht het nochtans nuttig dat de coëfficiënt nader wordt aangegeven, ten einde iedere betwisting te voorkomen. Een ander lid brengt het uiterst zeldzame, maar toch niet onmogelijke geval ter sprake van een pachtprijs die meer dan tweemaal doch minder dan twee en een half maal de prijs van 1939 bedraagt. In dit geval is de coëfficiënt waarop de partijen tot overeenstemming zijn gekomen, lager dan 2,5. Het ware dus verkeerslijker, zo besluit spreeker, eenvoudig te verwijzen naar de bepalingen van het eerste artikel. De Commissie sluit zich daarbij aan. De nieuwe bepaling werkt terug tot 1 januari 1957. Deze terugwerkende kracht is ten volle gewettigd; want krachtens het huidige derde lid van artikel 3, dat door de hier besproken tekst wordt vervangen, verjaart de vordering van de pachter één jaar na de betaling.

De tekst van de Regering zoals hij door de Commissie is gewijzigd wordt met algemene stemmen aangenomen.

* * *

II. — Strafbepaling.

De indiener van het voorstel verdedigt de volgende tekst : « Al wie, hetzij voor zichzelf, hetzij voor een derde, een prijs vraagt of ontvangt die hoger is dan het wettelijk bedrag wordt gestraft met gevangenisstraf van 1 tot 7 dagen en geldboete van 1 tot 25 frank of met een van die straffen alleen.

De op de bepalingen van deze wet gegrondde strafrechtelijke of burgerlijke vorderingen verjaren een jaar na de laatste pachtvervaldag van de gepachte goederen ».

Verscheidene leden verzettten zich tegen de aanneming van deze tekst. Hun bezwaren hebben betrekking op de aard van de straffen, op de hoedanigheid van de personen die ze kunnen oplopen en op de verjaringstermijn. De tekst van de pachtwet, zoals hij een eerste maal door de Kamer was goedgekeurd vooraleer hij door de Senaat werd geamenderd, voorzag in correctionele straffen. De Senaat heeft deze uit de tekst gelicht.

De indiener van het wetsvoorstel wil politiestaffen vaststellen. Een commissielid vestigt de aandacht op de gevolgen van deze wijziging van het strafrecht. In tegenstelling met wat er gebeurt inzake overtreding, heeft de correctionele rechtbank, wanneer het een wanbedrijf geldt, een recht van beoordeling, zij onderzoekt of er bedrog in het spel is, en kan rekening houden met verzachttende omstandigheden.

Daarenboven, aldus hetzelfde lid, zou deze strafrechtelijke bepaling personen treffen die alleen maar beslissingen uitvoeren die zij zelf niet genomen hebben en waarvoor zij niet verantwoordelijk zijn. Hij bedoelt o.m. de gemeenteontvangers, de ontvangers van de commissies van openbare onderstand, de notarissen en de rentmeesters die de pachtgelden moeten innen en krachtens de voorgestelde tekst strafbaar zouden zijn. De Commissie wordt attent gemaakt op het feit dat de veroordelingen nog zouden kunnen opgelopen worden na zeer lange termijnen, en dit voor soms geringe overschrijdingen van de wettelijk vastgestelde pachtprijzen. Dit in lijnrecht in tegenspraak met de strafrechtelijke verjaringstermijn van 6 maanden inzake overtredingen.

Sommige commissieleden zijn van mening dat de nieuwe burgerrechtelijke sanctie zwaar genoeg is en de eigenaars er beter zal toe aanzetten de wet in acht te nemen dan de bedreiging met politiestaffen, waarvan het belang geenzins in verhouding staat tot deze nieuwe burgerrechtelijke straf. Zij menen trouwens dat het opnemen van strafrechtelijke sancties in wetten van burgerrechtelijke aard uit den boze is.

Le Ministre conseille à l'auteur de la proposition de se limiter actuellement au seul renforcement de la sanction civile et d'en attendre l'effet. Celui-ci entre dans les vues du Ministre et retire cette partie de son texte.

* * *

III. — Location de biens ruraux par les administrations et établissements publics.

Aux termes de la loi en vigueur, les administrations et établissements publics peuvent procéder à une location de gré à gré lorsque, à l'occasion de la mise en adjudication de la location d'un bien rural, l'offre la plus élevée dépasse le coefficient 2,5.

On a fait observer, non sans raison, que ces adjudications donnent souvent lieu à des offres exagérées et à des fermages qui dépassent de très loin le taux légal. Les propriétaires privés sont ainsi amenés à suivre l'exemple des administrations et établissements publics.

Dans ces conditions, il est nécessaire d'obliger ces institutions à procéder à une location de gré à gré respectant le taux légal, dès que les offres, comme ce sera généralement le cas, dépassent le coefficient maximum autorisé.

Pour éviter l'arbitraire, elles devront, conformément à la loi en vigueur, fixer au préalable les normes qui détermineront la choix du locataire parmi les soumissionnaires.

Il va de soi que l'établissement de normes qui seraient fantaisistes ou d'opportunité, constituerait un cas caractérisé de détournement de pouvoir. D'autre part, la Commission estime qu'un nombre suffisant de normes doivent être fixées, afin de permettre un choix judicieux. Un membre propose de donner pouvoir au Ministre de les déterminer par disposition générale. Cette proposition n'est pas retenue, la Commission voulant permettre aux pouvoirs locaux de tenir compte dans l'établissement de ces normes de toutes les particularités propres à chaque bien. Ont été cités comme exemples de normes : priorité au preneur sortant, à l'occupant d'une terre adjacente, aux cultivateurs n'exploitant pas plus de 20 ha, aux veuves, aux chefs d'une famille nombreuse, aux anciens combattants, aux habitants de la commune, etc...

Pour réaliser ces objectifs, le Ministre propose de modifier l'article 4 de la loi comme suit :

Art. 2.

A l'alinéa 1er de l'article 4 de la même loi, remplacer les mots « il peut être procédé à une location de gré à gré », par : « il sera procédé à une location de gré à gré ».

Un membre demande de compléter ce texte par les mots « au taux légal », afin de le rendre plus précis. Le texte ainsi amendé est adopté à l'unanimité.

A l'occasion de la discussion du problème de location de biens ruraux par les communes, une membre a soulevé la délicate question de la distinction entre les biens communaux et les biens patrimoniaux.

Il faut, en effet, en ce qui concerne le domaine privé de la commune, faire une distinction entre les « biens communaux », et les « biens patrimoniaux ». La législation sur le bail à ferme ne s'applique qu'à cette seconde catégorie; elle n'est pas applicable aux « communaux ».

Aan de indiener van het voorstel geeft de Minister de raad zich te vergenoegen met de verscherping van de burgerrechtelijke sanctie en de uitwerking ervan af te wachten. Deze legt zich neer bij de mening van de Minister en trekt het betreffende gedeelte van zijn tekst in.

* * *

III. — Verhuring van landeigendommen door openbare besturen en instellingen.

Krachtens de geldende wet kunnen de openbare besturen en inrichtingen overgaan tot verhuring uit de hand wanneer, naar aanleiding van de verhuring van een landeigendom, het hoogste bod coëfficiënt 2,5 te boven gaat.

Men heeft er niet zonder reden op gewezen dat deze aanbestedingen vaak aanleiding geven tot overdreven aanbiedingen en tot pachtlijnen die het wettelijk bedrag ver te boven gaan. Zo worden de particuliere eigenaars ertoe aangezet het voorbeeld van de openbare besturen en instellingen te volgen.

In deze omstandigheden is het noodzakelijk deze instellingen te verplichten over te gaan tot verhuring uit de hand met inachtneming van de wettelijke pachtlijn zodra de aanbiedingen, zoals dit gewoonlijk het geval is, de geoorloofde maximumcoëfficiënt te boven gaan.

Om willekeur te vermijden zullen zij, overeenkomstig de geldende wet, vooraf de normen moeten vaststellen die de keuze van de huurder onder de inschrijvers bepalen.

Het spreekt vanzelf dat het vaststellen van uit de lucht gegrepen of opportunitatsnormen een onmiskenbaar geval van machtsmisbruik zou vormen. Anderzijds is de Commissie van mening dat een voldoende aantal normen moet worden vastgesteld om een oordeelkundige keuze te kunnen doen. Een lid stelt voor, de Minister ertoe te machtingen deze normen bij algemene bepaling vast te stellen. Dit voorstel wordt niet aanvaard, omdat de Commissie de plaatselijke besturen wil in staat stellen bij het opmaken van deze normen rekening te houden met de bijzondere kenmerken van ieder goed. De volgende voorbeelden van normen werden aangehaald : voorrang voor de uitstredende pachter, voor hem die een aanpalende grond in gebruik heeft, voor de landbouwers die niet meer dan 20 ha exploiteren, voor de weduwen, de hoofden van grote gezinnen, de oudstrijders, de inwoners van de gemeente, enz.

Om deze doelstellingen te bereiken, stelt de Minister voor artikel 4 van de wet te wijzigen als volgt :

Art. 2.

In het 1ste lid van artikel 4 van dezelfde wet, worden de woorden « mag tot verhuring uit de hand worden overgegaan » vervangen door de woorden « zal tot verhuring uit de hand worden overgegaan ».

Een lid vraagt dat deze tekst duidelijkheidshalve zou worden aangevuld met de woorden « tegen het wettelijk tarief ». De aldus gewijzigde tekst wordt eenparig aangenomen.

Tijdens de beraadslaging over het vraagstuk van de verhuring van landeigendommen door de gemeenten brengt een lid de netelige kwestie ter sprake van het verschil tussen gemeentegoederen en patrimoniale goederen.

Ten aanzien van het particulier domein van de gemeente dient inderdaad een onderscheid te worden gemaakt tussen « gemeentegoederen » en « patrimoniale goederen ». De pachtwet heeft alleen betrekking op de tweede categorie, zij geldt niet voor de « gemeentegoederen ».

Les biens communaux (sarts) sont les biens qui, autrefois, constituaient la propriété collective des habitants d'une commune ou d'une section de la commune.

A l'égard de ces « communaux » la mission de l'administration consiste à les partager équitablement entre les ayants droit, de telle façon que chaque habitant reçoive ce à quoi il a droit.

Par exemple, chaque « feu » (foyer — maison — ménage) a droit à x lots.

L'administration communale commence par répartir les « communaux » en un certain nombre de lots, compte tenu des différentes catégories de biens et du nombre d'ayants droit et alors, à des intervalles réguliers (par exemple tous les 3, 6 ou 9 ans) on procède au partage par voie de tirage au sort ou même par voie d'adjudication.

Dans ce dernier cas (adjudication), un ayant droit ne peut pas dépasser le nombre de lots auquel il peut prétendre; l'adjudication ne sert qu'à attribuer tel lot plutôt que tel autre.

La loi sur le bail à ferme est étrangère à cette répartition des sarts entre habitants. Une circulaire du Ministre de l'Intérieur aux Gouverneurs de province, du 20 janvier 1932, l'a explicitement rappelé.

* * *

L'ensemble du texte tel qu'il figure ci-après a été adopté à l'unanimité.

Le présent rapport a été adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur.

Le Président.

A. BACCUS.

M. PHILIPPART.

Gemeentegoederen zijn goederen die vroeger gemeenschappelijk bezit waren van de inwoners van een gemeente of van een sectie van de gemeente.

Het gemeentebestuur moet deze gemeentegoederen op billijke wijze verdelen onder de rechthebbenden, in dergelijke voege dat iedere inwoner datgene bekomt waarop hij recht heeft.

Iedere « haard » (huis — gezin — huishouden) heeft b.v. recht op x percelen.

Het gemeentebestuur verdeelt eerst de gemeentegoederen in een aantal percelen, met inachtneming van de verschillende categorieën van goederen en van het aantal rechthebbenden. Daarna gaat men op geregelde tijdstippen (b.v. om de 3, 6 of 9 jaar) over tot verdeling bij loting of zelfs bij aanbesteding.

In het laatstgenoemde geval (aanbesteding), mag een rechthebbende niet meer percelen krijgen dan die waarop hij aanspraak mag maken; de aanbesteding dient alleen om het ene lot veeleer dan het andere toe te kennen.

De pachtwet heeft niets te maken met deze verdeling van gemeentegoederen onder de inwoners. Daarop werd uitdrukkelijk gewezen in een aanschrijven van de Minister van Binnenlandse Zaken aan de Provinciegouverneurs van 20 januari 1932.

* * *

De tekst in zijn geheel, zoals hij hierna volgt, werd eenparig aangenomen.

Dit verslag werd eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever.

De Voorzitter.

A. BACCUS.

M. PHILIPPART.

TEXTE ADOPTÉ PAR LA COMMISSION.

Article premier.

L'alinéa 3 de l'article 3 de la loi du 26 juillet 1952, limitant les fermages, est remplacé par ce qui suit :

« Dans la mesure où ils dépassent le coefficient prévu à l'article 1er, les fermages doivent être restitués au preneur, à sa demande. Cette restitution ne s'applique, toutefois, qu'aux sommes payées au cours des neufs années qui précèdent la demande, à l'exclusion de celles qui ont été payées avant le 1er janvier 1957. L'action du preneur en répétition de ces sommes se prescrit après un an à compter du jour où il aura quitté le bien loué ».

Art. 2.

A l'alinéa 1er de l'article 4 de la même loi, les mots « il peut être procédé à une location de gré à gré » sont remplacés par : « il sera procédé à une location de gré à gré au taux légal ».

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE.

Eerste artikel.

Lid 3 van artikel 3 van de wet van 26 juli 1952, tot beperking van de pachtlijnen, wordt vervangen door wat volgt :

« Voor zover zij de bij artikel 1 bepaalde coëfficient overschrijden, moeten de pachtlijnen, op zijn verzoek, aan de pachter worden terugbetaald. Deze teruggave is evenwel slechts van toepassing op de geldsommen betaald in de loop van negen jaren die aan het verzoek voorafgaan, met uitsluiting van deze betaald vóór 1 januari 1957. De eis van de pachter tot teruggave van deze geldsommen verjaart na één jaar te rekenen van de dag waarop hij het gehuurde goed heeft verlaten ».

Art. 2.

In het eerste lid van artikel 4 van dezelfde wet worden de woorden : « mag tot verhuring uit de hand worden overgedaan », vervangen door : « zal tot verhuring uit de hand worden overgedaan tegen het wettelijk tarief ».